

ВЕРХОВНА РАДА НАКЛАЛА ВЕТО НА УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА

Київ (УНІАР). — Тут у четвер, 1-го червня, Верховна Рада України наклала вето на президентський указ щодо проведення всенародного опитування.

Голова Верховної Ради Олександр Мороз провів нараду з активом депутатських груп і фракцій з метою вироблення проекту постанови Верховної Ради у зв'язку зі зверненням Президента до народу й проголошенням плебісциту.

Депутатам роздали тексти звернення Президента до народу і його указу про проведення плебісциту 28-го червня. Коментуючи пункт 5 цього указу, де йдеться про утворення центральної комісії з проведення опитування, депутат Євген Новицький зазначив, що Президент утворив альтернативну комісію, тому що існуюча Центральна виборча комісія з виборів депутатів утворена Верховною Радою і є підзвітною Верховній Раді. Це свідчить, сказав Новицький, що Президент хоче мати своїх людей у Центральній виборчій комісії. Крім того, Новицький вважає сумнівним, щоб за 27 днів можна було підготувати і провести опитування.

На денний порядок сесії було внесено такі питання: розгляд указу Президента щодо опитування, формування конституційного суду, формування Уряду. Серед депутатів розповсюджено законопроект пропозицію депутата Владислава Носова з приводу поправок до конституції у статті про референдум і опитування.

На вечірньому засіданні тривало обговорення президентського указу. За словами голови Української Консервативної Республіканської партії Степана Хмари, його партія «з давню поперекла», що закон про владу — провокація, спрямована на підірвання демократичних процесів та знецінення авторитету парламенту». Хмара запропонував ухвалити закон про Кабінет Міністрів, провести окреме пленарне засідання з питань зовнішніх і внутрішніх боргів та негайно.

На вечірньому засіданні тривало обговорення президентського указу. За словами голови Української Консервативної Республіканської партії Степана Хмари, його партія «з давню поперекла», що закон про владу — провокація, спрямована на підірвання демократичних процесів та знецінення авторитету парламенту». Хмара запропонував ухвалити закон про Кабінет Міністрів, провести окреме пленарне засідання з питань зовнішніх і внутрішніх боргів та негайно.

Пам'ять батька залишиться тривогою

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмич). — Як родю трапляється, що не запам'ятаєш, як так легко дитини промовляють, прощаючи в останню добу близьку їм людину, чи визнаючи громадського діяча, сповнюючи на ділі та не залишаючи тільки пустими словами.

Тому з подивом і пошаною слухаємо розповіді Любомира Демчука про працю Фонду ім'ям його покійного батька Богдана Демчука, яка тепер діє в повному розгари, а її наслідки залишаються справди тривалими на довгі, довгі роки, бо що може бути тривкішим як вивчення соток української дітвори англійської мови, яка буде їм необхідною, але передусім поміною на ціле їхнє життя?

Ціла акція, яка досі не має широкого розголосу серед нашої громади, розпочалася з приводу несподіваної і сумної причини — смерті Б. Демчука на серцеву атаку, що зустріла його в час перебування в Києві у 1991 році, як він саме розпочав навчання бізнесу у Київському Політехнічному Інституті. Із інституту він був пов'язаний вже довгий час своїм бажанням навчатися як провідний бізнес і маючи особисті

Амбасадор ЗСА в Україні Вілліам Міллер (перший зліва), міністер освіти М. Зеуровський і президент Фонду ім. Л. Демчука передають підручники англійської мови, що надійшли в Україну завдяки Фонду ім. Л. Демчука

ті в тому успіху, дитинишню до посту вивчення великої американської фірми Пенсі Кола.

Саме ця фірма враз із родиною Б. Демчука, передує ім'ю його сина, що також працює в провадці Пенсі Кола і за ініціативи КПП створили окремі фонди і фундації, президентом якого став Л. Демчук. Цілою справою було продовжити пращу покійного, у вивченні студентів тасмичних провадників підприємства західними методами, як розповідає нам Л. Демчук він

В. Лановий повернувся в Україну

Київ (УНІАР). — Народний депутат України Володимир Лановий повернувся до Києва із ЗСА, де перебував на запрошення Національного фонду демократії при американському Конгресі. Фонд проводив світову конференцію для країн, які перейшли від тоталітарного режиму до демократії.

В. Лановий розповів, що зустрівся з керівниками державного департаменту ЗСА, Міжнародного валютного фонду, відомими конгресменами і сенаторами, які визначають зовнішню політику і надання фінансової допомоги іншим країнам.

У Нью-Йорку Лановий зустрівся з представниками політичного департаменту ООН та роз'яснив становище України щодо найважливіших питань до світу. Розмовляв Лановий і з такими політиками світового рівня як Збігнев Жезинський, Френк Карлуччі, Майкл Форд, а також зустрівся з представниками української діаспори.

Володимир Лановий

Віщих пойді у світі. Розмовляв Лановий і з такими політиками світового рівня як Збігнев Жезинський, Френк Карлуччі, Майкл Форд, а також зустрівся з представниками української діаспори.

Платні вірвнюються

Київ (УНІАР). — За даними українських економістів, спостерігається поступове зменшення розриву між середньою місячною платією в Україні та Росії.

Минулого року середньомісячна платія в Російській федерації становила 100 дол. на місяць, а в Україні — 20-25 дол. Сьогодні в Росії вона становить 72 дол., а в Україні 33 дол. на місяць.

Вартість споживчого кошика з 19-ох основних продуктів у квітні склала в Україні 22 дол., в Росії — 33 дол. Очікується, що до кінця року доларовий еквівалент середньомісячної платі в Росії становитиме 120 дол., а в Україні — 80 дол.

В Україні за офіційним курсом один долар коштує 130,000 куноно-карбованців, а в Москві він коштує 5,000 рублів. Один український карбованець коштує 30 російських рублів. За неофіційним курсом один долар в Україні коштує 160,000 карбованців.

Київ (УНІАР). — У зв'язку із загостренням воєнної ситуації в Боснії та Герцоговині, Президент України Леонід Кучма звернувся з листом до генерального секретаря ООН Бутроса Бутроса Галі. У листі підкреслено, що ситуація в регіоні набуває неkontrolованого характеру і може мати непередбачувані наслідки для міжнародного миру і безпеки.

Особливе занепокоєння викликає той факт, що об'єктом ворожих дій став персонал ООН, у тому числі український військовослужбовець з миротворчих сил. Президент України зробив акцент на неприпустимості використання статусу миротворців як «живого щита» для прикриття військових об'єктів. Л. Кучма закликав керівництво ООН і членів Рад безпеки вжити всіх необхідних заходів для того, щоб змусити обидві сторони поважати статус миротворчого персоналу ООН і припинити проти нього усі ворожі дії.

Міністер закордонних справ України Геннадій Удовенко надіслав листи генеральному секретареві ООН Б. Галі, в якому закликав використати свій вплив для якнайшвидшого звільнення 76-ох українських вояків з миротворчих сил ООН, захоплених сербами і мусульманами як заручників. Міністер оборони України Валерій Шмаров у свою чергу звернувся до командування силами ООН в районі Загребі та Сараєва з вимогою негайно звільнити українських військовослужбовців.

Постійний представник України при ООН Анатолій Зеленко висловив серйозне занепокоєння станом безпеки миротворчих сил у зоні конфлікту на території колишньої Югославії.

«КООПЕРАТИВНИЙ ДЕНЬ» ПРАВОСЛАВНОГО КРЕДИТІВКИ

Смерсет, Н. Дж. — Українська Православна Федеральна Кредитівка влясто-ує, «Кооперативний день» у неділю, 18-го червня ч. на Українському селі, 66 Сідар Гроув Лейн у Смерсеті Н. Дж. Початок о год. 2-й по полудні. У програмі: інформації про діяльність кредитівки, перекуку та льотерія. 1-ша нагорода — телевізор, друга — VCR, третя — калькулятор. Для того, щоб мати право брати участь у розгратті, слід записатися і отримати черговий номер. Присутність при розгратті обов'язкова.

Як не йому надолго? — питаємо при нашій зустрічі. І тут, як це часто можна переконалися, живучи в американському довідліллі підручників, що може допомогти дружнє знайомство, а не офіційне відношення. (Закінчення на стор. 4)

Республіканці виступають проти посилення військової присутності в Боснії

Вашінгтон. — У зв'язку зі загостренням ситуації на території колишньої Югославії, біоно Роберта Дола, лідера республіканців у Сенаті і провідного кандидата на пост президента, оприлюднило заяву важливого змісту.

В ній підкреслюється, що прийняте Францією, Іспанією, Німеччиною, Росією і З'єднаними Штатами (так звана контактна група) рішення послати додаткову військову техніку і вояків у миротворчий корпус ООН призведе до ще більшого неупередженого впливу міжнародної спільноти. Не зважаючи на жертви і мужність вояків, ООН не вдалося захистити мирне населення Боснії від вбивств, не вдалося створити зони безпеки. Не заручившись підтримкою європейських країн у справі захисту боснійців, Адміністрація президента Білла Клінтона запропонує послати в Боснію додаткову американську військову техніку.

На думку автора заяви, набавго правильніше було б здійснювати таку політику, яка дала б Боснії можливість захистити себе без допомоги американських вояків. Логічний досвід вчить, що, якщо не повинні ризикувати життям своїх людей, не маючи ясно визначеної військової цілі.

Далі Р. Дол каже, що Президент повинен народитися з приводу своїх намірів з Конгресом, а Комісії закордонних справ і збройних сил мусять провести перелічення на тему з участю державного секретаря Воррена Кристофера.

Ще на початку року, висловлюючи свою думку про планувати американських вояків для допомоги в евакуації «голубих шоломів» з Боснії, Р. Дол і голови зазначених комісій звернулися до президента Б. Клінтона листом, в якому ствердили чотири обов'язкові умови приїзду американців на Балкани. Цими умовами було: об'єднане командування НАТО, чіткі рамки американської участі, унеможливлення ризику втягнення американських вояків у гуманітарні операції і згода союзників касуати ембарго на доставку зброї для боснійських мусульман.

Відзначать 40-ліття «Години Українських мелодій»

Філадельфія. — Тут у нещільно, 11-го червня, в Освітньо-Культурному Центрі, 700 Сідар роуд, відбувається ювілейна зустріч глядачів та слухачів «Години українських мелодій» Романа Маринюка, присвячена 40-літтю цієї радіо, а згодом і телепрограми. Із цієї нагоди відбуватимуться прийняття, спеціальна програма і завава. Початок о год. 2-й по полудні.

Гратиме оркестра «Мрія». Кожен учасник одержить відзначку ювілейної телепрограми. Вступ — 25 дол. Зголосуватимуться такі телефони: (215) 228-6440 або (202) 269-1824. Зголосувати приймається до 8-го червня. З нагоди ювілею відбуватимуться Богослуження в українських церквах у Вашингтоні, Д.К., Нью-Йорку, Філадельфії, Чикаго, Лорді та у Львові.

У СВІТІ

КОМЕНТУЮЧИ повідомлення про призначення на 10-го червня дату туру російсько-чеченських переговорів, московська газета «Ізвестія» пише: Прогнозуючи вислід цих переговорів, мимоволі приходило до найбільш песимістичних висновків. Можливо повірити у можливість компромісу і дійсного припинення бойових дій, якщо знаєш про намір російських керівників силових міністерств вести переговори, «тільки щодо складення чеченцями Бурі і їхньої повної капітуляції». Такого ж настановлення дотримувалися вже не один місяць і провідники держави, не розуміючи, як до Джоухара Дулаєва і його наблизкого оточення такі умови є абсолютно нездійсненними. Генерал-президент, а тим більше горняки, ніколи не складуть зброї і не піднесе білого прапору».

НА ПОЗАЧЕРГОВІЙ СЕСІЇ англійського парламенту, скликаній з приводу нового загострення боснійської ситуації, виступив спеціальний амбасадор Європейського союзу в колишній Югославії лорд Дейвід Овен. Він повідомив, що залишив свій пост, на якому перебував від 1992 року. За час своєї діяльності лорд Овен застосував багато спроб домогтися миру шляхом переговорів, однак жодна з них не мала успіху. «Я сподівався в 1992 році, що виконаю своє завдання за шість місяців», сказав Д. Овен. Він закликав військову ООН не втягатися у конфлікт, а сприяти прямим переговорам між ворогуючими сторонами.

ПЕРШИМ ЛАВРЕАТОМ заснованої в Нюрнберзі нагороди в ділянці прав людини став відомий російський правозахисник, колишній дисидент і політичний в'язень Сергій Ковалев, а тепер депутат Державної думи, який активно виступав проти збройного насильства Росії над чеченцями. В журі організаторської комісії входять президент Чехії Вацлав Гавел, генеральний директор ЮНЕСКО Федерико Фальс і колишній президент Німеччини Ріхард фон Вайцекер.

В СЕРЕДНЬ, 31-го травня, палестинські партизани обстріляли з диметражированої зброї на півдні Лівану висомома ракетами північні райони Ізраїлю. Розміщені у прикордонних районах формування ізраїльської армії відповіли артилерійським і танковим вогнем. Диметражирована зона тягнеться від берега Середземного моря до гори Гермон, і тепер там розміщено 1,200 ізраїльських вояків та 2,500 військовиків палестинської армії.

НА НАФТОПЕРЕГОВОРІВ підприємстві компанії Тонен поблизу Токіо стався витік отруйного газу, у висліді 35 робітників потрапили до шпиталю. Коли робітники перевіряли стан труб, які живили сирчаний вогонь, сильний струмінь газу ширив їм в обличчя. «Люди падали, мов скошені косом», — розповів очевидець цієї події. Сирчаний газ, який не тільки отруйний, але й вогнебезпечний газ, він викликає біль голови, нудоту і запалення слизової оболонки дихальних шляхів.

ЧЕЧЕНСЬКІ ПАТРІОТИ СТВОРИЛИ БАТАЛЬЙОНИ СМЕРТНИКІВ

Грозний, Чеченія. — Дауд Ахмадов, один з бойових командирів чеченських патріотичних формувань, повідомив, що у складі чеченських збройних сил створено перші батальйони смертників, які готові до виконання найтяжчих, найнебезпечніших завдань.

Д. Ахмадов сказав: «Чечені мають право не оглядатися більше на думку світової громадськості, яка вже півроку мовчить дивлячись на те, що відбувається в Чечні. Чекаючи допомоги нам нема від кого і то-му ми змушені злом в відповідати на злом».

Тим часом російські війська впритул підійшли до входів в Аргунську і Веденську ущелини і продовжують інтенсивний обстріл чеченських укріплень з гармат і літаків.

Від пресової служби чеченського опору стало відомо, що президент Джохар Дулаєв відкликає пропозицію повноплісних командирів змінити тактику війни і перейти до виконання бойових дій, а відтак відведення російських військ з лінії Ростов—Бакі і створення «мирної зони», яку мали б контролювати спільними силами північнокавказької республіки, або міжнародної організації.

Токіо і Пйонгянґ встановлять дипломатичні стосунки

Токіо. — Японія і Пйонгянґ Корей пропонують офіційні консультації, маючи намір відновити припинення двох років тому переговорів про встановлення дипломатичних стосунків.

Це підтвердив на пресовій конференції в японській столиці генеральний секретар кабінету міністрів країни Кодо Ісаяші. Він підкреслює, що Пйонгянґ Корей «продовжує демонструвати активність» і у висліді цього «виникла цілком інша атмосфера».

У березні цього року Пйонгянґ відвідала делегація правлячої коаліції Японії. Під час зустрічі з керівниками Робітничої партії Корей було прийнято рішення відновити переговори. Але відтоді сторони уникали будь-яких коментарів щодо часу їх проведення.

В АМЕРИЦІ

ПРОМОВЛЯЮЧИ ДО ВИПУСКНИКІВ Летунсько-військової академії в Колорадо Спрінґс, Кол., президент Білл Клінтон у середу, 31-го травня, підкреслює, що ЗСА повинні бути готовими допомогти ООН не тільки у відношенні військ з Боснії, але також і з підсиленням їхніх позичок, якщо для цього знайдеться потреба. «Ми маємо обов'язок зняти перед нами союзниками в НАТО на мою думку не можемо розділяти. З уваги на це мені прихотиться тепер уважно розглянути будь-яке їхнє прохання про нашу військову допомогу». Ці слова Президента негайно викликали негативну реакцію не тільки зі сторони республіканського сенатора Роберта Дола, але також і від інших знавців закордонної політики обидвох партій.

УРАДІ ЗСА ТА ІНШИХ КРАЇН у середу, 31-го травня, закупили на світовій валютній біржі більшість доларів, і тим зупинили ще одну можливість втрати валютних американського долара. Цей несподіваний курс, сильно посилив вартість долара на світовій біржі у відношенні до німецької марки та японської єни. Секретар Державного скарбу Роберт Рубін зазначив, що ця інтервенція відбулася згідно з договором країни «великої сімки» ще у місяць квітня, щоб таким способом і без хаосу поставити вартість долара на своє місце.

СЕНАТОР РОБЕРТ ДОЛ, один з передових республіканських кандидатів у президентських виборах і керівник сенатської більшості гостро виступив проти голлівудської розважкової індустрії, закликаючи, що своїми випусками фільмів і музичних творів вони нищать громадсько-людські цінності американських громадян. Він стверджує, що теперішні фільми та музика зображують і посилюють негативні почуття гніву, помсти, жорстокості та деморалізують серед молоді, а тим самим руйнують основи цілої нації.

ВІПРОДОЖ ОСТАННІХ 20 років установа, яка займається утримуванням і спорудженням мостів, тунелів і залізничних шпорокських та надземних стейтв Порт отворити Нью-Йорку і Нью-Джерсі планували побудувати залізничне сполучення між Мангеттеном і міжнародними летовищами Кеннеді та Лайпарт, щоб уможливити крайній доїзд пасажирів. Однак минулого вівторка, 30-го травня, Джордж Марлін, ексекютивний директор зазначеної установи, повідомив, що з уваги на зростаючі кошти, вирішено припинити плани спорудження цього 22-мильного сполучення.

ЗАСОВИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ у четвер, 31-го травня, повідомили, що Кристофер Рід, відомий 42-річний американський фільмовий і телевізійний актор, має поганий вплив на кіно, зважаючи на міксовість Коллентера. Ва. У висліді цього шопу Рід, відомий, із своєї роки «Супермена» у чотирьох фільмах і багатьох телесеріях, «зіп'яний фрагментами, терпів сильне ушкодження хребетного стовпа і є частинно спаралізований від щой до нг».

Вирте в себе!

Немає тепер в Україні газети ні журналу, де б не друкувалося різних астрологічних прогнозів, пророцтв ясновидців, порад так званих екстрасенсів. Не стверджуємо, що нікому з них не варто вірити. Мабуть, не всі шахарі і дурисвіта. Та річ в іншому — чому виникла така увага до різних див, до всього, що в той чи інший спосіб пов'язане з містикою? Чому люди так прагнуть, щоб з'явився хтось і розповів їм про те, які ж самі, сказав, як вони мають думати і діяти?

Починає проста: замість тоталітарного ладу, який жорстко контролював усі людські життя і позбавляв потреби самостійно приймати рішення, прийшла свобода. І люди розгубилися. Виявилось, що далеко не всі готові добре розпорядитися нею, визнати своє життя, свою долю у власні руки. Величезна кількість громадян тужливо озиралася довкола: хто б прийшов і підштовхнув, у якому напрямку вони мають ступити. А якщо є попит, буде й пропозиція. І приходять кашпировські зі "спасеннями" рецептами: мовля, слухайте тільки мене! Ніколи не зашкодить послухати іншу людину, особливо таку, яку Бог чимось обдарував, але ж і свою голову треба мати!

Довідуємося з газет же про одну новітню Сибілло — Майю-Маріо Цуканову-Івашеню, "херсонську Вангу", як назвали її українські журналісти. Все, що вона висловлює, справді не може не хвилювати — про силу хреста і обов'язковість молитви, про пошану до померлих родичів і про велику доцільність бути у цьому світі доброзичливим.

Одначе суєтним газетарям цього мало, і вони просять, щоб Майя-Маріа провістила долю України. Ось її відповідь: "З Росією не можна підписувати жодного договору, до кінця року не мати з нею жодних стосунків". Слава Богу, хоч вішчунка проголосила те, що давно, з огляду на об'єктивну дійсність, повинні знати усі державні провідники України, всі політичні лідери і громадські діячі: не можна підписувати! Тому не можна, що Росія внутрішня, психологічно ще не готова до чесних, рівноправних стосунків з Україною.

Сучасна російська політика доходить до анекдотизму: наприклад, коли російські дипломати повернулися з Києва до Москви, депутати Державної думи негайно звернулися до шефа російської Служби контрозвідки з вимогою, щоб він знайшов докази, ніби віцепрем'єр Олег Сосовець, керівник російської делегації на київських переговорах, є "українським націоналістом" і, до того ж, дістав від киян "багатомільйонного хабаря".

А насправді той проект договору засвідчує тяжкі компроміси з українського боку. Один з них дуже небезпечний: коли обговорювали точку про державні кордони, росіяни наполягли, а українці поступилися — і з тексту викреслено слово "державні", іншими словами, українці самі якось мірою поставили під сумнів власний державний суверенітет. Не краще було з точкою про територіальну цілісність України: в "узгодженому" тексті мова йде не про визнання цієї цілісності Росією, а тільки про "поважання".

Чим же заплатами росіяни за українські компроміси? Нібито скасували свою попередню вимогу про подвійне громадянство для росіян в Україні. А через пару днів російська Державна дума узаконила надання російського громадянства мешканцям української території — Криму.

Не просто компромісовими, а такі невідгидими для Росії є більшість точок проекту російсько-українського договору — про режим, вільної торгівлі, реєстрат та прикордонні переходи, що означає фактичне виходження в митний союз з Росією, а також про долю Чорноморської флотії. Згадаймо: існує щодо флотії Атлантична угода, згідно з якою військові кораблі на Чорному морі підпорядковуються водночас двом президентам, російському і українському. Але на ділі Росія брутально уневажнила цю угоду, господарюючи в українському Севастополі як у себе вдома і признаючи командири своїх генералів та адміралів, навіть не порадившись з Києвом. І от теперішній проект договору фіксує "згоду України з базуванням російської флотії у Севастополі" — тобто знову не компроміс, а відступ.

Виступаючи цими днями в Нью-Йорку в НТШ, ген. Костянтин Морозов, перший міністер оборони незалежної України, назвав "тяжкою помилкою" угоду з Росією про "спільний простір протиповітряної оборони". А весь цей ряд компромісів і помилки впливає з неспіврозумінням створення Співдружності Незалежних Держав, яку Росія відразу почала використовувати як інструмент відновлення імперії.

Ні, не треба бути ясновидцем, щоб бачити, що діється!

У впливових засобах масової інформації світу, особливо у великих журналах, останнім часом багато пишуть про те, що коштує, але послідовно, світово публікації і календарі лінійки передавачів державних мужів уникати конфліктних ситуацій та загрози вжити в останній потреби силових засобів. Загальна постава є уживати політичних засобів для мирного покладання спірних справ шляхом переговорів, компромісів тощо.

Це так на Заході, в демократичному світі, але не так в Росії. Росія категорично намагається відбудувати в сучасному світі, в якому перемагають ідеї національних держав з демократичними устроєм, традиційну Російську імперію. А тому що цього аж ніяк не можна дозвинути мирними переговорами, то російські державні і взагалі суспільно-політичні лідери, включно з Російською Православною Церквою, ведуть таку агресивну політику, яка мусить породжувати збройні конфлікти. Під сучасну пору такі конфлікти мають місце у Таджикистані та в Чечні, але, як бачимо з російських заяв і різних потягів, розширюють розпочаті силову розправу і в інших країнах. Вони з тим зовсім не криються, вони навіть уже будують ґрунт під свою дальшу політику. Де тільки можуть, привирачаючи обороною людських прав росіяни в різних державах, створених після розвалу СРСР, попереджають, що готові вжити збройної сили для оборони тих прав, які вони розуміють по-своєму, тобто як привілей над корінним населенням. Це має місце вже і в Україні.

Тягмолі перешкодою для такої своєї політики вони вважають, і це зовсім правильно, ЗСА. І тому вони готові на різні ніби уступки, а внаслідок підступної невір'я, щоб тільки негравітаційно американській захист на відступі оборони людських і національних прав у загальносвітовому масштабі. Це Москва вважає себе особливих привілеїв, бо у Вашингтоні забувають, що головним потенційним агресором у світі може бути тільки Росія, що тільки Росія докладає всіх заходів і зусиль для підкорення тих народів, які колись були повнолені нею. Та не тільки це. Росія брутально використовує всі можливості, щоб ослабити американські впливи в світі і поширити свої. Вона нашомавч розігрує народи на протамериканську політику, вона тепер, як і колись, всюди допомагає, щоб зміцнити анти-

Прослав Гайвас

НЕПЕВНІСТЬ І НАПРУЖЕННЯ ЗРОСТАЮТЬСЯ

американські течії та настрої. На кожному кроці бачимо, як чомусь у Вашингтоні дуже часто замикають очі на такі факти. Наприклад, коли б не допомога і підтримка Москви, Сербія не була б такою непотушною, як вона є в сучасному балканському конфлікті. Вашингтон втягнув Москву в "літарту" — Америка, Англія, Франція, Німеччина, Росія, яка мала б вирішувати питання цього післявоєнного конфлікту. Втягнув Вашингтон до тієї підтримки, Росія, щоб вона допомогла в мирному покладенні цього конфлікту, є тепер головним чинником спротиву і комплікації.

Росія є головним причинником нападів американських військ на Близькому Сході. Був би тільки дозвіл Росії з боку ЗСА та її союзників ще не дійшли до Москви, а Москва вже зрушила всі важелі своєї політики в тому і стратегічно і економічно переважливому просторі. Тисячохід до помолги і мирні кроки в налагодженні палестинсько-арабського конфлікту з Ізраїлем, Москва щораз нахальніше організовує допомогу Ізраїлю проти ізраїльсько-американської політики. Москва провокаційно звязала допомоги Ізраїлю в його намірах побудувати свою авіацію індустрію, а з тим і добитися модернізації іранської технології, що сьогодні відіграє таку переважливую роль. Президент Клінтон, вибираючись до Москви на вшанування російської перемоги над гітлерівською Німеччиною, що не сталося б без величезної допомоги Америки Совєтському Союзові у тій війні, заявив, що займає тверду постава в розмові з Єльцином у справі недовгого поступування Росії у Чечні та у справі Іраку. Але тільки Президент Клінтон розпочав мову про те, Служби інстинкту відбавляю йому: ну що ж, ми мали Ірак з понад сотню тисяч убитих у війні жінок і дітей та взагалі невинного цивільного населення, а ми маємо свою Чечню... Росія мала пальну у тому, що останньо в Раді Безпекі ООН в голошуванні у справі Ізраїля Вашингтон опинився в повній ізоляції, бо 14 членів Ради Безпекі проголосували проти Ізраїля, а представник Уряду Президента Клінтона наложив вето. Почався процес повільного мирного замирення ізраїльсько-гітлерів-

ського договору про дружбу і співзакон. Таким чином, у тому переважливому обшпрі світової політики настане непевність, зростатиме напруження, а Москва приписує відбивав своє втрачені позиції.

Недавно державний секретар ЗСА заявив: а ми будемо Росії допомагати, бо цього немає інтересу Америки. Як інтерес? На це вже намагає виразно відповісти, коли повторюються старішні фраз. Що ця політика сприяє інтересам Москви, видає з багатьох фактів, які настали як вислід гіршої політики. Москва не лише повернулася на Близький Схід, але штовхає розвиток пошій крок за кроком до створення зовсім нового становища, нового відношення між Вашингтон і відношення між Іраком до деяких арабських країн. Зростає блок проти американських інтересів і американської політики в то-мо просторі. Лівія, Іран, Ірак, Судан підносять свій голос і свою вагу. Інші арабські країни починають нагальні дії з них пересуватися до нейтральних позицій. Але найгірше такі починаються в колишньому російсько-совєтському просторі. Ісламські держави СНД, які дивилися в бік Туреччини, того ж Ірану, Лівії, держав Перської затоки, які їм доводило вивертатися з російським тенет, починають звертатися до Росії. Першою з них була найбільша й найважливіша — Казахстан. Після перебування президента Казахстану Назарбаєва у Вашингтоні і заключення мультимільярдних нафтодобувних контрактів з американськими фірмами, Казахстан не лише закінчив з Росією договір російського типу про "дружбу та співзакон", але і у додатку до цього договору про співзаконію казахських кордонів. Значить, в середині ісламських держав СНД відбуваються формально і легально російської збройної сили, які, очевидно, командуватимуть спільним військовим контингентом. Таджикистан почав свою фазу переговорів з Москвою, а президент Туркменістану, який дотепер провадив самостійну політику і відкидав російські пропозиції різного роду, складає довгу візиту в Москву. Чому ж ні? Мій Президент ЗСА складає поклін російському трикофому в Другій світовій війні, чому б не мав президенти Туркменістану податися його слідом до блокамін-

ної? А в додаток до того всього Вашингтон вмотує у важкий господарський конфлікт з Японією. Короткіс кажучи, ЗСА вмишається в такі численні, в деяких випадках безвіддільні конфлікти, чим з'являю собі можливість ініціювати у світі, зате Москва опинилася в нових умовах, які дозволяють їй проявляти успішно свої ініціати в різних напрямках.

Наслідком загублення великої частини своїх можливостей стабілізатора і гаранта мирного розвитку у світі Вашингтон відкриває дорогу до зросту нової фази непевності й напруження у світі. Чи можуть ЗСА мити цей стан? Без найменшого сумніву — так. Але для цього насамперед відповідалось за це чинники мусять повернутися на реальний ґрунт, а це значить — насамперед визначити, що справжній тривалий союзник, а хто тільки з тактичних міркувань прикидається таким. А тоді розпочати нову фазу реальної політики, опертої на твердих вивірених фактах, а не на ілюзіях і побожних бажаннях. Одначе це не легка проблема. Зовнішня політика є функцією внутрішнього стану і внутрішніх умов, а в ЗСА останнє чинником надзвичайно ускладнилося. Минулого року опозиційна партія республіканців виграла вибори і зловбула більшість в обох палатах парламенту. А наслідки ми саме тепер бачимо. Та це ще не найгірше. Бомбове знищення державного будинку в Оклахомі, а в ньому понад 160 вбитих звичайним американським молодим громадянином, який скінчив школу, як всі американські діти, пішов добровільцем до Збройних Сил країни, добре там сплєсувався, а вишлюючи з армії, зійшов до стану безробітного громадянина. Батьки розвелися і не хотіли чути про нього. Він працював доричково, тинявся по Америці і або під впливом інших, або в бешкеті й розмови опинився своїм неформальним чинником. Як такий одиниць! Отже країна мусить розпочати великі зміни в середині, бо злочин в Оклахомі не одиниць. Як тільки країна є багато ситуацій, які окремі люди самі не можуть розв'язати. І цю проблему треба розв'язувати в найширших загальногромадянських виразах. А може це зробити тільки держава у тійній співпраці з суспільством.

Географічний, консумерська етика, яка довела Америку до неймовірних багатств і матеріальної сили мусить бути вивершена моральними вартостями в житті суспільства і людини. В цьому завданні і місія Америки в світі, але це вона мусить починати від себе.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про довгий шлях до „Свободи“

Часто тепер питаються знайомих, а то й гостей з України, з якими мають приєднати провадники інтерв'ю на сторінках нашого щоденника, як я можу так постійно долати такий довгий шлях автом, щоб доставити до редакції.

Хто колись, а, здається, навіть тепер в Україні, подумав, що можна робити впродовж років „взаді“, а то тоді, коли вже застрягнеш в авті остаточно, пригадується завжди живі для мене образи початку „Про це і те“, коли я відважувалася своїм писанням вступити „в черевки“ Ікери і запозичити просидіти в кутку нашої „Свободи“, що завжди містилася на тому самому місці другої сторінки. Може тоді, де дею нагадавав читачам моє попередника — він був Ікер, а я звязала собі О-КУ, яка виникла як у Ікери, із перших літер імені та прізвища. Але не лише Ікер писав на тому місці, а були ще поруч нього Іванна Савишча, а перо мій Роман Купчинський. Кожен на свій лад з своїм стилем писав на розвагу і пригадував щоденним і не так щоденним життям і старався говорити до душі читачів звичайною людською мовою. Чи вдалося мені прийняти деколи зробити так добре, як попередник? Чи зуміла колись промовити до душі і серця тих незнайомих осіб, що читають „Свободу“?

Такі питання насуваються мені особливо тепер, під час безконечної дорозі, коли дальша доля нашої „Свободи“ загрожена, а власне кажучи, опинилася в руках саме читачів. Як вона буде — чи справді не буде вже куди їхати щоденно, чи справді вже не зустрічатимемо в поворотній дорозі біля „Веселих“ наших старших громадян, які чекають на нове число „Свободи“, не буде, як досі, постійного контакту з українським світом і замовне останній український щоденник? Ці думки роблять мій довгий шлях тепер ще довшим, а його вибод, немов ці сумніви, вибодиться щораз сильніше.

Якось кілька років тому я поспішала тодішнього передсідника Д-ра Івана Фліса, який застрів в авті поруч зі мною, чим він запозоване час на подібному шляху до праці, а він відповів: „Молочко за вас усіх!...“ Може треба і мені те тепер робити, думаючи про долю „Свободи“? А вона майже є частинною долі кожного із нас...

Якось читалася мене, чим я „забиваю“ цей довгий час, що залежно від погоди і випадків на шляху, а в першу чергу від ласки тих, що нби дуже старіються поплинати старі дорі, триває в найкращому випадку дві години, а часом і три. Я відповіла, згідно з правдою, що думаю собі про

У легендарній збірці „Янгол у наймах“ є багато надприродного, фантастичного, зустрічаємо чарівників, знахарів, мольфарів і магіків. Ці оповідання не є, однак, казками для дітей, а радше переказами з нашого минулого про наші вірування, наші звичаї. Є в них це щось магичне, невимовне. Авторка твердить, що оповідання, базоване на народних переказах і не тільки трішки вишлюфване. У всіх легендах є повчання, що за добре нагороджують, за але карують. У Марії Голод бувало несподіване закінчення. В переказі „Літане крісло“ та жінка не тільки гине при кінці розповіді, як це бувало в казках, скажімо, братів Гримів, але в тому місці, де вона падає з літаневого крісла, заплескається в ньому. Можливо легенда й починалася від того, що вде вигорів і люди почали відчувати фантастичні історії, як це було в легенді. Подібно, мабуть, постанала легенда про стіл з випаленою рукою, чи перекази, вишарпані на підставі розмовляння на стінах церков, де на одній стіні зображений рудий чорт з сімома пальцями (мишник, мабуть, недолечилися), з лінійкою в зубах, а в інших церкві — янгол з перуни в руках і кинжальним устам.

Віримо, що нечарівничий скарбничий пам'яті Марії Голод є це багато легенд. Бажаємо їй успіху в майбутньому!

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання було в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи“ разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна надіслати, та її ціну.

Іда Палій

„МАГІЧНИЙ РЕАЛІЗМ“ М. ГОЛОД

Марія Голод, „Янгол у наймах“, старосвітські легенди.

В-во „Радя“, Київ, 1995.

Цього року появилася в Києві нова збірка оповідань письменниці Марії Голод з Торонто. Вступне слово написав відомий письменник і журналіст Михайло Слабошпичкий. Видання шаркане, з мистецькою оформленням обкладинкою Є. Глиньського.

Авторка виявилася надзвичайно вмілим розповідачем, те, що англійці називають „Storyteller“. Читачи ці легенди, створюючи враження, ніби сидимо в колі друзів, може десь у зимовий вечір, а вона оповідає бувальщину. Це особливо помітне в легенді „Янгол у наймах“, яка починається: „Якось-то Господь склав усі небесні ангельські ліки...“ В розповіді відчувалося приємність, але б вона сама вирила у неї ці легенди.

У Марії Голод дуже добре знання історії і нашого фольклору та звичаїв, а також наше знання, дерев і всякого господарського приладдя. До того у неї феноменальна пам'ять. Діти оповідач відбиваються, з малими винятками, в містечках Галичини і, як в усіх легендах, в минулому. Через брак добрих комунікацій цього часу, бачимо у народів вузьке локальне розуміння світу: подолали для лемків чужі, далекі, а поліщуки — це просто зовсім інше, трохи дивовижне плем'я. Мова героїв природна, авторка часто вживає архаїчні й діалектичні слова. Імена персонажів старосвітські,

Обкладинка книжки М. Голод „Янгол у наймах“.

оригінальні, такі як Памфіл, Митрофан, Панкратій. Марія Голод описує життя людей різних професій: є у неї і священники, і лісники, і римар, ароматер, жаль та всієї інші ремісники і цехмастери.

В одному оповіданні читаємо про життя студента Братської школи у Львові. В історії легендарного автора читачі знайдуть у Галичі в XVI столітті, де жили тоді різні купці: вірмени, хорвати-караїми і жиди, купці приїжджали купці із західної Європи. Під час ярмарку виступали музиканти й шуткари. З'їжджалися шляхта, грали в карти й дискутували про політ в світі, наприклад, про нововідкриті Америку. Зустрічаємо наших заможних дворян, які пізніше сполучилися. Такі теми досі були рідко заточені в нашій літературі.

Всі оповідання набагато атмосферою даної доби. Виявляючи їх, мені, чомусь, нагадується „магічний реалізм“ визначеного пізньоамериканського письменника Габрієля Марсія Маркеса, у якого також ми зразу відчували життя та спосіб душення жителів його батьківщини десь у минулому столітті.

Марія Голод прекрасно знає наші звичаї, як вкладаються шапками, як у Галичині звертаються один до одного: „ласкавий пане“, або „грішний газдо“, чи „грішна газдине“, як пробажати гостинно запрошують у хату, дають їм поміти руки, пригортають, а подорожним пропонують нічліг. Як каже авторка: „роблять все, що належить“.

Люди глибоко віруючі, дотримуються церковних законів. Вірять в Богу волю й нагороду на другому світі за доброту й чесноту. Уявляють, що св. Петро ходить з ангелом по світі випробовувати людей, або що він приймає душі при брамі до неба. Авторка оповідає про призабуті звичайності мольбичу дімчому в шлюбному вбранні та читати Псалтир біля ложечки протягом трьох ночей. Річницю бачимо, що народ забобонний — от коли згадує чорта, кажуць на всякий випадок: „Дух святий при нас“. Боятись „нечистої сили“ і всяких відлиг, дівляків і антиків. Вірять, що ці саються влі солі і тому для них чарівники варті високої сестри. Надприродні сили починають діяти опіюючи, число три є магичне. В народі бувало люди, що знаються на всякому лічливому й чарівному числі, от до лобисток чи тирлиць, які замагають привабити хлопця. Авторка зупає увагу й на залишки дохристиянських вірувань, чари кулестаскї ночі й навіть залишки сьомого й восьмого божка, на яких вже пізніше прикрипли хрест.

О-КА

У 75-ліття д-ра В. Бунецького

Я завжди зворушуюсь, коли рідні і приятелі оцінюють працю і осмислюють різні люди, які прибувають до Америки після Другої світової війни, помімо несприятливих і важких умов, зобов'язали знання, професію, заклали родини і виховали дітей.

Одним з таких людей є д-р Володимир Бунецький, загально відомий як „Буньо“. Народився він в Бориславі, де батько його Олександр мусів заклати ресторан, бо мати не дала йому можливості працювати вчителем. Мати називалася Меланія, дівоче прізвище Прош.

Д-р В. Бунецький

Володимир ходив до гімназії в Бориславі, Перемішлі, а матуру здав в Дрогобичі. Як прийшли червоної „авіації“ Галичину, взяли його як і інших хлопців, що віком підпадали під категорію призовників, до совєтської армії. Вийшли в Дніпропетровське, де були і його два товариші Малкович і Іван Франко. З виходом війни їх вислали на фронт до Молдови. Під час відвоювання Червоної армії вдалося їм дезертувати, але цілих шість тижнів мусили перебувати на горіщі в селі української жінки в селі Спаська. Жінка ця мала четверо дітей і ризикувала життям за поміж дезертирам. Але серце її було українське і співчувало українцям. Все казала: „Може мому чоловікові також треба допомоги“. Але витримати на горіщі шість тижнів в страху, щоб хтось їх не викрав, щоб для хлопців була справжня мука. Німі, як прийшли, взяли їх в полон, де вони пережили голод, холод і знущання. Німі не були країні від більше-нік.

Після звільнення з полону В. Бунецький відсидів в Трускаві. Там оженився з Ольгою Білас і там народилася перша доня Ареда, теперішня дружина д-ра Юрія Барановського.

Коли більшовики вдруге зблизилися до Галичини, Бунецький подістав на еміграцію через Чехо-Словаччину, Австрію до Баварії. Під час перебування в Ді-Пі таборі Буньо займався своїм улюбленим спортом, але рідночасно студіював дентистику в Мюнхені, яку закінчив в 1949 році. Почав працювати дентистом в таборі Ділілінген і звідтам вийшов до Америки.

Нострифікувати дентистику було неможливо. Д-р

Бунецький, який покінчив вищу школу, великою гордістю д-ра Бунецького є те, що всі його діти і внуки покінчили вищу школу.

Тепер, на смертності, д-р Бунецький проживає в Берліні, Флориді, де часто допомагає і служить поради українцям.

Н. Стецьків

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!

Ukrainian Free University Foundation, Inc.

P.O. Box 1028

New York, N.Y. 10276

УКРАЇНСЬКА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА Н. ДЖ.

УКРАЇНСЬКА ЦЕНТРАЛЯ в Пассейку

спонсорують

КОНЦЕРТ СОЛІСТІВ З УКРАЇНИ

♦ сопрано: МАРІЯ ГІРСЬКА

♦ баритон: ОЛЕГ ЧМИР

Концерт відбудеться:

7-го червня 1995 року

о год. 7:30 вечора

в Українській Централі

при 240 Hope Ave.

Passaic, N.J.

Просимо всіх прибути на незабутній вечір перед виїздом солістів в Україну.

Ввесь дохід призначений на олімпійські змагання українських змагувнів в Атланті 1996 р.

вступ: \$10.00

З 20-го квітня по 25-го травня в Америці відбувалася міжнародна програма „Музей та картинні галерії в ЗСА“. Спонсором програми була Інформаційна агенція ЗСА. 26 висококваліфікованих спеціалістів у музейній справі із 25 різних країн світу були її учасниками, зокрема представники із Швеції, Данії, Ірландії, Мадярищини, Румунії, Росії, країн Азії, Африки та Латинської Америки. Вперше Україну представляла мистецтвозаєвця Світлана Марінона з Києва.

Це була надзвичайно цікава, корисна, але поруч з тим і відповідальна програма. До того ж — це моя перша візита до Америки і до англомоної країни. За 5 тижнів ми відвідали найкращі музеї Вашингтону, Ричмонду, Вільямсбургу, Нью Йорку, Сан Франциско, Чикаго, Сейнт Луїсу та Філадельфії. Ми мали зустрічі, лекції, дискусії з нашими американськими колегами, представниками міських урядів, студентами, мистцями. Коли ми зустрілися у Вашингтоні, де то учасників програми запитували мене: „Де знаходитесь Україна?“

„Як мої рідні мої російські“ і тому подібне. Я добре уявляю собі, що це не просто беру участь в цій програмі, а що я перш за все представляю свою країну. Там же у Вашингтоні кожен учасник робив доповідь про свою працю, про мистецтво своєї країни. Коли я показала на слайдах наше скитське золото, наші іконі і церкви, наш авангард і сучасне мистецтво, то мене почали сипатися питання. „Неймовірно, Україна має таку давню історію, багаті мистецтві джерела, велике населення, а ми про не нічого не знаємо“, — постійно повторювали мої нові друзі. Україна була теплою ч. і промовчів кілька днів, і мені було дуже приємно.

Так ми представили однієї з найбільших країн Європи, нас 52 мільйони, ми маємо багаті землі, давню культуру. І поруч з тим — ми не усвідомлюємо, хто ми є, що ми маємо! Парадокс, трагедія... Тут, в Америці, я не переставала захоплюватися американським патріотизмом, і тим способом, в який американці шунють і бережуть свою історію, культуру. В Нью Йорку, коли будинок має 30 років, то вже вважається історичною пам'яткою. Свята Софія дивиться на Україну з XI століття. Чи відчувати українці її погляд? Певно, ні...

Америка — країна молоді, але американці — люди працьовиті і практичні. Українська чому повинна бути тут. Для прикладу, американські музеї відіграють значно активнішу роль в суспільстві, мають більше свободи, які і ціле суспільство, добре технічне обладнання. Демократичне суспільство не створює для кілька років, але ми мусимо його творити. І розраховувати треба лише на свої сили.

Мене часто запитують: чи я затужила за домом? Так, очевидно. Але багато тужити просто не мала часу. Готувати, програмувати надзвичайно цікава і багата, а погортати, майже в кожній місці я зустрічалася з українцями.

Я з великою приємністю заодно зустрічі із родиною Чопівських, Ренатою Голд, Зеноном Сніжником, Галиною

Українська музейниця в Америці

Світлана Марінона під час відвідин редакції „Свободи“.

канські музеї відіграють значно активнішу роль в суспільстві, мають більше свободи, які і ціле суспільство, добре технічне обладнання. Демократичне суспільство не створює для кілька років, але ми мусимо його творити. І розраховувати треба лише на свої сили.

Мене часто запитують: чи я затужила за домом? Так, очевидно. Але багато тужити просто не мала часу. Готувати, програмувати надзвичайно цікава і багата, а погортати, майже в кожній місці я зустрічалася з українцями.

Я з великою приємністю заодно зустрічі із родиною Чопівських, Ренатою Голд, Зеноном Сніжником, Галиною

Світлана Марінона

Колессою, Юліаном Кулясом, Мартою Шпиркевич, Романом Волчуком, Софією та Тетяною Вірками, українськими родинами в Нью Йорку та Вашингтоні. Завдяки цим зустрічам я почувалася як вдома, бо бачила, як в Америці люди пам'ятають свою Україну, люблять її турбуються за неї.

Про плани на майбутнє. Я надіюсь і далі співпрацювати з Міністерством Культури. Приїхавши до Америки, я зрозуміла, що цей світ дуже цікавий. Я маю цікаві зв'язки і широкі можливості вивести українську культуру на міжнародну арену. Україна заслуговує на те, щоб про неї знав світ. До того ж, зараз я працюю на докторське дисертаційне, тема якої — розвиток американських художніх музеїв. Я хочу показати українцям американський спосіб створення, фінансування та функціонування музеїв.

Звичайно, Україна не може скористатися повністю із американського досвіду. Для прикладу, у нас немає таких великих особистих колекцій, на основі яких можна було б створити музей. Але в справі фінансування та різностороннього функціонування музеїв — ми могли б дещо запозичити.

За короткий час я „відкрила“ для себе Америку, її позитивні і негативні аспекти. Мені говорили, що я буду здивована тут в Америці, але я все сприймала закономірно. Америка додала мені набагато і бажаючі сприяти поліпшенню становища в Україні. Мене запитують також, яке місце з побачених мені подобалося більш за все? Я не маю відповідей. Мені подобалося всі ці американські міста, які я бачила. Америка дуже різноманітна і цікава країна. І тут, в Америці, я це раз переосвідчила, що найбільше в світі я люблю місто Київ!

Світлана Марінона

ПОВІДОМЛЕННЯ І ПРОХАННЯ

Фундація Підтримки Дипломатичних Представництв України дала продовжити збірку фондів для сплати мортгеджу будинку генерального консульства України в Нью Йорку і рідночасно повідомляє українську громаду, що до повного складення цієї заделгості потрібно ще тільки 600 жертвоувань по одній тисячці доларів. Очевидно, фундація рахуватиме жертвоування кожної висоти. Кожна жертвоування — це Богам благоволений чин. Це віддання патріотизму душі.

Я надіюсь знову пригадує, що імена всіх тих, що виплатять по 1,000 дол., або більше доларів жертвоування на консулат, будуть назавжди поміщені на елегантній виконаній золотистій плиті, що займе шість стін у почепаний консулату наприкінці урядових секретарів.

Крім того, імена всіх жертвоувань будуть записані у трьох книгах, які для огляду відвідувачів, туристів встановлені будуть у відповідно відвідуваних в консулаті України у Вашингтоні, генеральному консулаті в Нью Йорку та в кабінеті Президента України в Києві.

Ці золотисті плити і книги з іменами жертвоувань сподіваються всім проханням про тих українців, що живуть за кордонами нашої батьківщини, що вони добре і своєчасно зрозуміли потреби щойно посталої незалежної української держави і дали поміч їй в той час, коли внутрішні і зовнішні вороги силували знищити цього очікувану самостійність.

Позитивні, з великим серцем і розумом, сили діаспори своїми жертвоуваннями допомагають українській незалежній державі розбудувати її дипломатичні представництва, які є нагальною і неперервною частиною державної самостійності та які, утверджуючи самостійницького духа українського народу, створюють на сторожі державної самостійності та інтегративності кордонів України.

Негайними жертвоуваннями ми розбудуємо незліченно важливі дипломатичні представництва України в Нью Йорку, Генеральній консулат, крім представств України в бізнесовій і політичній метрполі світу, виконую власне бізнесові, культурні і політичні контакти України з великим тереном східного узбережжя Америки. Місія України до ООН, яка потребує мати якнайвищий свій власний будинок, має особливе значення, бож представляє інтереси ніякої української держави на світовому форумі ОБ'єднаних Націй. Ця світова організація дуже значимо виявляє спроби не допускати до міжнародних конфліктів, але відкидаючи їх там, де вони вже почалися. Місія України до ООН мала вже справу в ООН і не виключено, що знову доведеться відстоювати права молодій українській державі перед нападками ворожих українській самостійності суспільств. Тому так важливим для Місії України вже мати свій власний будинок для планування і творення ефективної української праці. Ми, як члени нашого народу, маємо Богом даний нам шанс виконати наш історичний обов'язок і допомогти самостійній, але зруйнованій сімдесятирічній, безпрецедентно в історії людства трагедії, Україні такий будинок придбати. Літ, морально розкожені антисамостійницькі елементи народу разом з агентами чужих сил не допускають до економічного розвитку України, обкрадають її на очах світу і держави нашої не має достатньо фондів. Тому наш обов'язок зорганізувати і що переважну дипломатичну станцію поставити на належну висоту й завдати:

Таким чином ми допоможемо моральним силі нашим братьям на різних землях, що борються в важких обставинах за розвиток держави і утвердження її самостійності.

Фундація просить наше громадянство негайно надіслати жертвоування на сплатення мортгеджу за дім консулату і творити задаток Фонду на дім для Місії України до ООН.

Чеки проситись вписувати на: Ukrainian Consulate Fund і пересилати до Федеральної Кредитової Кооперативи „Самоміч“, 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003, число конта 20530-000, або до: Української Православної Федеральної Кредитової Кооперативи 340 9th Street East, New York, N.Y. 10003, число конта 5852.

Наші негайні жертвоування на розбудову дипломатичних представництв України — це підтримка українського народу в державотворенні і запевнення його перемоги в боротьбі з ворогами самостійності української держави.

Степан Ворох

Дві н'єси в Дітроїті

Виконавці (зліва): А. Делків, М. Бабій, М. Костера і Т. Новачок.

„Київський вальс“, музика П. Кістаготто, та „На добраніч“ під акомпаніємент Марії Лончин-Лісовської. Студентка Марія Костера виконала пісню „Ти з любови собі не жартуй“. Вона зачувала глядачів своїм ліричним сопрано. Пісні „La Spagnola“, Vincenzo Di Chiara, та „Spanish Eyes“, Bert Koronova-Lewinsky, в чудових еспанських строях виконала Марія Костера, Меланія Бабій, Олександр Демків та Тома Новачок. Присутні нагородили їх рясними оплесками.

П'єса „Ох, не люби джентльменів“ — це сценічний жарт на одну дію, де один чоловік обдурює двох жінок. Ця п'єса про те, до чого при-

(Закінчення на стор. 4)

В ПЕРШУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ смерті нашого найдорожчого МУЖА, БАТЬКА І ДІДУКА

св. п. д-ра ВОЛОДИМИРА НАГІРНОГО

буде відправлена ПОМИНАЛЬНА БОГОСЛУЖБА

6-го червня 1995 р. о год. 8:00-ї ранку

в церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж.

дружина — НАДІЯ
дочка — ТАІСА з мужем
внучка — АНДРІС
син — ДАНИЛО з дружиною
ВЕНДІ

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

бл. п. д-ра ВАСИЛЯ РУДКА

ПОМИНАЛЬНА БОГОСЛУЖБЕННЯ будуть відправлені

8-го червня 1995 р. о год. 9-ї ранку в церкві св. Юра в Нью Йорку;

9-го червня 1995 р. о год. 9-ї ранку в церкві св. Михайла в Нью Гейвен, Конн.

Згадаймо покійного у молитвах. РІДНІ І ДРУЗІ

Наша родина ділитись сумною вістю з українською спільнотою в ЗСА, Канаді, Аргентині та Україні, що 3-го травня 1995 року відійшов на вічну путь в Мельбурні Австралія

св. п. п.л. сен. ВАДИМ РОМАН СТЕЛЬМАХІВ

Покійний народився 2-го січня 1922 року в Стрию, а юні роки провів в Перемішлі. З приїздом до Австралії в 1949 році він відразу активно включився в громадську працю на добро свого народу, української молоді і рідної церкви.

Величний похорон відбувся 8-го травня з його улюбленої катедри Верховних Апостолів Петра і Павла в Мельбурні, а влітні останки було поховано на цвинтарі Фанкер.

Вічна йому пам'ять!
дружина — МАРИНА
діти — МАРТА І
РОМАН з родинами.

